

UTOLSÓ LEVÉL SZILÁGYI DOMOKOSNAK (I)

már fél tíz van és senki se jön
otthonról csak én megyek
de nélküled nem mehetek

írógépemen tulipán
és olyan egyedül vagyok
mint látók között a vakok

emlékszel mikor Páll Laji
csak mondta mondta a verseket
faltól falig és elesett

mikor a versekből kifogyott?
kihúlt a krumplipaprikás
és este lett és börtön a ház

a ház? a bolt: a kegyesüzlet
csak loptuk a villanyáramot
az államtól mert nem adott

csak alhatatlan éjszakát
de lefeküdtünk mégis a földre
a villamosok mennydörögve

dühöngtek arrébb hat méterrel
és hat éve nem festett Páll Laji
nem tudtunk mit mondani

eladtunk kétméternyi könyvet
vettünk festéket ecsetet
és Laji négykézláb esett

úgy festett egyszerre minden képet
ahogy most rád gondolok
faltól falig mert rab vagyok

de dolgozom – ezt akarod?

ha kimoshatnám az ingedet
jaj úgy félek ha integet

a rendőr ha zebra mellé lépek
mindentől félek egyedül
és bántottalak – elkerül

árnyékos is – nem néz vissza
varrnék neked végtelen
délutánokat éjeket

elmennénk együtt Diósadra
néznénk hogy a kékingó
szára mint a messze ringó

csillagokban a vérerek
és homlokodon most is lüktet
a pici ér a föld alatt tüntet

mert minden itt van ami volt
már fél tíz van és nem lehet
hogy nem halhattam meg veled!

UTOLSÓ LEVÉL SZILÁGYI DOMOKOSNAK (II)

elárvult utolsó poharad üveged
leltárba veszik csigolyádat
késpengeélű mosolyodon
bakancsal járnak körömcipőben
magukra húzzák ingedet
meglékelik a koponyádat
kifosztják koporsó-szavaid
ítéletedben dáridóznak
halálod kilóra mérik
lázadásod lábnyomában
magántócsával beérik

szabadság elárult szegénylegénye

halálodban is hontalan
el ne költözz a temetőből
kilakoltatnak koponyádból
selyemnyakkendő s döglegyek

SIRATÓ

Szilágyi Domokos
Szilágyi Attila
Varga Katalin
Dankanits Ádám
Dankanits László
Nagy Pál és
Kemény Zsuzsa
emlékére

Testünkbe temetkeznek halottaink
lábukkal lépünk szemeikkel nézünk
ágyam a nappal szemben nyitott koporsó
a nappal kelek halottak égő menetével
lázító hadsereggel lefejezett napraforgókkal
kipergett szemekkel
megyek a zebrán kopaszon jön velem hadseregem
balra befordulok rozskenyeret eszem
eszik velem a menet halottaimat megetetem
vizet iszom szomszások szeretteim
tenyeremből isznak
a források feltörnek az aszfalt alól

(Új Tükör 1979/29)

CSÓRI SÁNDORNAK (I)

ha várni kell hát várok
óra nagy havazásra

ha várni kell hát várok
óra földhavazásra
a föld alól is látlak
vinném gyalog a házad
lennék gyereked árva
visszhangom rádtalálna
már a mennybolt is visszhang

ha elmész akkor is itt vagy
napom vagy holdam társam
búcsúzuhanásban
csak te maradj meg annak
aki vagy: földi napnak
hazának hitnek hónapnak
mindig indulónak
mindig megtérőnek
hazateremtőnek

(Budapest, 1980. szeptember 15.)

CSÓRI SÁNDORNAK (II)

kaparj engem ugyanabba a vak gödörbe
ahol csontig égett tested virágozik
Uram!

Egymás terhét viseljétek!

hadd legyek én hagymalevél a te sebeden
hadd haljak a szemedbe Uram!

Egymás terhét viseljétek!

én bűnös akit elvakít a szenvedés
nem láttam meg a te jószágodat Uram!

tégy engem mint egy hagymalevelet a te sebedre
hogy meggyógyuljak Uram!

Egymás terhét viseljétek!

űzzél engem a te szemed karikájának lövészárkaiba

Duna mossa el bűneinket...

Egymás terhét viseljétek!

a te lábnyomodnak a lámpáival Uram
a te elkopott térded

győztes robogásában
Uram!

a te tövises homlokod napvilágában
Uram!

Duna mossa el bűneinket...

takarj engem a te katonapokrócodba Uram!
úsztass végig a te szemeiden
fateknőben végig a Dunán Uram!

(Budapest, 1980. szeptember 28.)

EGYMÁSBAN BÍZTUNK ELEITŐL FOGVA
(Csoóri Sándornak)

I

EGYMÁS TEKINTETÉBEN ÉLŐK
egy kézfogástól életbenmaradók
egy biccentéstől föllélegzők
egy mosolytól élni tudók
mintha tudtuk volna már
hogyan egyenként üzetünk árvaságra

egyenként varrják össze a szánkat
egyenként löknek vak gödörbe
pedig a mondatot együtt mondtuk

egymás ruhájában jártunk
egymáshoz jártunk kórházból kórházra
egymás halálát éljük tovább
egymásban bízunk egymás nélkül
midőn már egymásból is kiűztünk

II

MEGVAKÍTANAK FÖLFELÉ KACSINTÓ SZEMEK

ítélet már a szerelem is
koponyánk közölhetetlen
fejemben nem múlik a fájdalom

vak szememmel lát vak szemed
kocsonyás közönybe zárva
kezemtől menekül kezed
kimondhatatlan kaszárnnyában

torkunkba gyűrve újságpapír
fuldoklunk egymásért külön-külön
magányba száműzöttek tarkónlótt serege
felfaljuk magunkat felfaljuk egymást

III

KITASZÍTOTT SZEMEK a nézőtéren

kiürített koponyák
múmvány múzeumokban

szemet növesztek magamnak
megvakulok

beköltözök koponyámba
halálra ítélem magam

IV

SZERELEMRE SZÁMÚZÖTTEK

lőrés-szeműek
szurony-szájúak
gödörbe egymásra zuhanók
testünkbe temettek
egyenruhájában

egymásra bilincselte
karunk is levágva

elvézű térkép
homlokod

elvézű térkép
homlokom

V

SZÁMÚZÖTT SZEMED

számúzott szemem

kopasz karácsony
kilakoltatott koponyák
vakírás
szemgödör-haza

VI

SZEMGÖDRÖD HELYETT LÁTOK

felnyitod méhem koporsóját
földdel szeretkezel

föld vagyok
megnyílok neked

(Tiszatáj, 1982/2)